

вали съ своитѣ пѣсни. Пѣлъ славеятъ, пѣла червеношийката, пѣли и другитѣ пойни птици. Долетѣла подъ дървото и сивата чучулига. Нейното малко сърчице се разкъсвало отъ жалостъ, като виждала страданието на доскорошнитѣ господари на земята, но не могла да се присъедини къмъ хорътъ на своитѣ хвъркати другари, защото била създадена безгласна. Тя подскачала отъ клонче на клонче и само пищѣла жално.

Следъ полунощъ уморенитѣ птици замлъкнали и си отишли по гнѣздата, да си починатъ. Само чучулигата не отлетѣла и съ жаленъ писъкъ прехвърквала, както по-преди, отъ клонче на клонче.

Когато се показало слънцето задъ края на земята, и събудилитѣ се птици започнали пакъ да пѣятъ, на чучулигата станало много мъчно, за дето е толкова безполезна. Тя се извила нагоре и полетѣла къмъ небето да моли и тя да има дарба да пѣе, за да може, заедно съ другитѣ птици, и тя да утешава хората, когато страдатъ.

На Твореца се много харесало това кротко и мило желание на птичката, и той я надарилъ съ такъвъ чуденъ даръ за пѣние, какъвто не притежава ни една пойна птица: да пѣе безспирно докато лети високо надъ земята, — да пѣе съкашъ и за небето и за земята.

*

Отъ тогава, щомъ слънцето се събуждало и прокуденитѣ отъ рая се залавяли за своитѣ тежки работи, събуждала се и чучулигата. Плавно, въ широки кржгове се издигала тя къмъ облацитѣ и тамъ пѣела своитѣ чудни пѣсни, Първитѣ хора работѣли и слушали. Тогава разкаяние не ги гризѣло и не лѣели вече сълзи за изгубения рай; тѣ забравили мъжитѣ на своя нерадостенъ животъ и сърцата имъ се пълнѣли съ надежди за бждащето.